

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan sivečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Tabor v Brezovici

izpal je sijajno in prekoristno politično društvo „Edinost“ sme biti ponosno na svojo firmo, kajti uspeh govori, da je kos svoje težavnej nalogi. Udeležilo se je tabora nad 3500 ljudi iz vseh krajev Istre, Trsta, Kranjske in Primorske.

V prijazni zelenici, sredi pustega Krasa, na rav- nem, z gorovjem obdanem polji stoji vas Brezovica, ki je bila v 3. dan t. m. praznično opravljena. Raz visoka drevesa vihrale so zastave, okusno izvedeni slavoloki z vabljivimi napisi pozdravljali so taborce, in že od daleč videle so se zastave, ki so plapolale tam gori pri cerkvi iznad tikoma stoječe, večsto- letne košate lipe. Oder bil je mej sadnim drevjem in zelenimi tratami prav lično postavljen in okrašen. Taborci dohajali so na voze in peš v četah, skoro vsaka s svojo zastavo. Godba iz Slop, tik Brezovice, močna kakor vojaška in dobro izvežbana, svirala je slovanske koračnice pri urodu taborcev na taborišče.

„Tržaškemu Sokolu“ bila je po policiji za- zbranjena oficijalna udeležba, a kacij 20 članov, brez rudečih košulj in peres, udeležilo se je privatno in občinstvo bilo je jako veselo, imeti čvrste Sokole mej seboj. Brezoviške zale deklice sprejele so So- kole pod slavolokom s srčnim nagovorom ter pripele vsacemu šopek cvetic na prsi. Sokol pa je imel še drugo nalogo ta dan. Položil je venec na gomilo istrskemu, prerano umrlemu rodoljubi in odborniku „Edinosti“, g. Fr. Šabcu v Podgradu. Ko je dospel Sokol na mirodvor v Hrušico, zbralo se je obilo domačih vaščanov, mej njimi tudi vitez Vicco in trgovec g. Jenko iz Podgrada. Četovodja g. Dolinar je v jedrnatem govoru naslikal zasluge ranj- cega in končal z „Bodi mu zemljica lahka!“ Sokoli obstopili so grob in kakor bi bil trenil nasadila sta dva Sokola na piramido krassen venec. Tržaški So- koli bili so povsod navdušeno pozdravljeni. Že v

Bazovici pogostila je četo in druge taborce blaga gospa Smrdu z zajutrekom. V Materiji pa je župan- ski glavar g. Kastelic na svojem vrtu pripravil Sokolu nepričakovano okrepčilo. Njegova gostoljubna gospa pa je kot hišna gospodinja stregla z dobrimi deli: lačne nasiti, žejne napojiti. Takoj popoldne začele so dohajati čete taborcev. Vsak oddelek bil je navdušeno od odbora brezoviške Čitalnice po- zdravljen in z godbo na taborišče odpeljan.

Državni poslanec g. Nabergoj stopi na oder, pozdravi taborce s srčnimi besedami ter povabi ljudstvo, da zakliče cesarju trikratni živio, kar se je takoj gromovito izvršilo mej pokanjem možnarjev in sviranjem cesarske himne, da je po vsej dolini od- mevalo. Potem je g. Nabergoj, soglasno predsednikom izvoljen, predstavil vladnega komisarja g. J. Šor- lija iz Voloske. Slednji pozdravil je taborce v imenu vlade.

O prvi točki glede šol govoril je brezoviški učitelj Medvešek, ki je večkrat moral radi odo- bravanja taborcev prenehati. Konečno je stavil re- solucijo: Naj c. kr. okrajni šolski svet na to dela, da bode imela vsaka šolska občina svoj krajni šolski svet.

O drugi točki govoril je občinski glavar ma- terijski, g. Kastelic, glede uradovanja občin v Istri. Tožil je britko vlado, da se ne briga ničesa za to in še zavire stavi. Nazadnje stavi nasvet, da se naprosi vlado, da nastavlja po krajih, kjer bivajo Slovenci in Hrvatje, le take uradnike, ki so zmožni teh jezikov.

Tretjo točko prevzel je g. Jenko, trgovec v Podgradu. Govoril je o kreditnem poreškem zavodu in njegovem delovanju, odkril je nagoto tega zavoda s statističnimi podatki ter dokazal, da poreski kre- ditni zavod s takim delovanjem le škoduje deželi, ne koristi pa ničesa. Kako potrebna bi bila za Pod- gradski okraj posojilna, razvidelo se je iz njegovega govora, kakor tudi, da je ta trgovec pravi strokovnjak v tej zadevi. Stavi resolucijo, da se naprosi vlada, da pri

tem podjetji izdatno pripomore in na roko gre osno- vateljem.

Vodja slapske vinorejske šole g. R. Dole- nec govoril je o povzdigi zanemarjenega kmetijstva tako po domače in lahko umevno, da se je občin- stvo kar zamislilo v govornika. Znal je govor po- sebno osoliti s primernimi dovtipi, da je bilo vse navdušeno. Dokazal je z mnogimi izgledi, da kme- tijstvo le za to hira, ker neso kmetje narodno vzbujeni in ne ljubijo ne naroda ne kmetijstva. Kdor je pa vzbujen, bere domače dobre knjige in časnike, dela tako, kakor priporočajo, in prepričan je, da po teh poskušnjah v svojo korist. Graja vlado, da imenuje potovalne učitelje, ki mej Slovence in Hrvate preda- vat hodijo in le laško „parlirajo“. On je tega mne- nja, da se od vlade terja takega potovalnega učitelja, ki je iz naroda, da mu v materinščini daje pouk. Ume se ob sebi, da je bila ta resolucija z gromovitim odobravanjem jednoglasno vzprejeta.

G. Laginja, advokatni koncipijent iz Kastva, govoril je v izgledno lepi hrvaščini tako umljivo, da ga je sleherni lahko umel, o kmetijstvu in stavil re- solucijo: Naj vlada gozdne postave olajša, in naj se namestniška naredba glede gozdov od 1. marca 1881 prekliče, ker ne zadostuje v nobenem oziru gospo- darjem in kmetom. Občinske velike goljave naj se pokupijo od vlade in pogozde na državne stroške. (Konec prih.)

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 6. junija.

Ob navzočnosti ogerskih ministrov na Du- naji obravnavalo se je mnogo nedognanih stvari, o ka- terih se je prosto razgovarjalo, ne da bi se obdrža- val formalni ministerski svet. V prvi vrsti tikali so se ti razgovori vkupnega budgeta za l. 1884. Raz- govarjalo se je o temeljnih nazorih tega proračuna in po tem dogovoru izdelani podrobni proračuni bodo imeli obliko onega za l. 1883, tako da se ne

LISTEK.

Pillone.

(Danski spisal Viljem Bergsöe, poslovenil I. P.)
(Dalje.)

„Naj vrag še dalje stika v tem lisičjem brlogu, Giovanni!“ zaslišal sem nekoga jeziti se. „Če se je tu skril, lahko ti postavi samokres pod nos, pa še cevi videl ne boš.“

„Vrag naj me vzame, če je tu skrit!“ od- govoril je drugi. „Saj je Marcello našel njegovo kapo na skalah, polno krvi. Noben vrag, tudi Pillone se ne reči v tacem vremenu. Ali si ga sam videl ven skočiti? Bilo je ravno pri skali, ki se jej pravi „prst pomorskega kralja“. Zanesi se, da ta drži trdno, kar prime, še podgana ne spleza tam na suho.“

„S temi besedami obrnila sta se oba vrla stražnika in hitela kolikor sta mogla na svitlo. Še malo časa sem slišal korake pod kamnatim obokom — potem pa je bilo vse tiho, kakor v grobu.“

„Še jedno uro sedel sem in poslušal šumenje

vetra in butanje morja na obrežje, potem sem se pa tiho splazil vun in skrivaj pogledal v glavno ho- dišče. Vse je bilo prazno. Še nekaj časa sem po- slušal, potem sem se pa počasi pomikal tja, kjer sem prej sedel. Vse bilo je v najlepšem redu. Moj plašč bil je skrbno zvit na naslonjalu, klobuk in na- očniki ležali so na sedeži; ne čopiča mi ni manj- kalo v mojej slikarskej omarici, in slika bila je ravno taka, kakoršna sem bil pustil. Samo v jed- nem kotu stalo je s črnimi črkami: „Pillone fecit“.

Turminov si je nalil nov kozarec vina in trčil z menoj na Pillonovo zdravje.

Jaz sem pil, on je pa nadaljeval:

„Kar se mi je pri tem čudnem dogodku najbolj čudno zdelo, ni bila Pillonova zavednost in predrznost — kajti o tem znal sem na sto primerov — bilo je to, kako je ušel preganjalcem. Doli končale so se galerije v ozek rob obrežja, ki je bil posejan z mnogobrojnimi kamni. Ker me je prosil tja vreči njegovo kapo, je jasno, da tja ni mislil bežati in tudi tam ni bilo druge poti kakor valovito morje.“

„Zgoraj držala je galerija v „mrtvo vilo“, od tam doli so pa bili prišli žandarji. Ni ostalo tedaj družega, kakor da se je skril kje v hodiščih. A raz- zen onega, ki ga je meni pokazal, bili so vsi tako prostorni, da nesem mogel prav razumeti, kje bi se bil mogel skriti. Vsa stvar bila in ostala je meni uganka, ki je mojo radovednost tembolj dražila, čem bolj sem o tem premišljeval, — tem bolj, ker mi je moj odkritosrčni gospodar Nikolo zagotavljal, da iz galerij drži samo jeden, zdaj zazidan rov, in ta pelje v vilin vodnjak, katerega so jesenske plohe že davno napolnile z vodo. Jaz sam sem se prepričal, da je res tako, kakor mi je on pravil; povedal pa nesem ničesa niti njemu niti komu družemu o čudnem snidenju, kajti neko skrivno čuvstvo mi je dejalo, da bi Pillonu s tem napravil sitnosti. A vselej, ka- dar sem o tem mislil, sem se moral vprašati: kod je vender vun šel?“

„Še nekaj bilo je mogoče. Odšel je po tistej poti, koder je prišel, da se pa o tem prepričam, najel sem nekaj dnij pozneje čoln in velel me iz- krepati pri skali, ki jej pravijo „prst pomorskega kralja.“

bode več izdalo. Ob enem se je razpravljalo vprašanje o regulovanju Železnih Vrat; ogerska vlada sili na to, da se kar hitro možno prično dotična dela. Za sestanek delegacij določil se je konec oktobra.

Gališki namestnik grof Potocki, vzprijemši članove mestnega zastopa **Ivovskega** z novim županom **Dombrowskim** na čelu, je poudarjal, da so občinske razmere mesta jako zamotane ter potrebujejo preustroja. Na opazko podžupana dr. Czyzewicza, da bode preložitve uprave galiških železnic v Lvon mnogo pripomogla k povzdigu mestnega blagostana, je namestnik odgovoril, da se bode to gotovo zgodilo; vendar pa mora na vsaki način na Dunaji ostati eden centralni organ železnic. Sploh pa bode taka naredba zadela le državne železnice, in se ta decentralizacija nema smatrati narodnostnim nego krušnim vprašanjem galiških tehnikov in rokodelcev. Govoreč o šolskih razmerah dejal je grof Potocki, da mora mesto vendar enkrat že ustanoviti ljudsko šolo z rusinskim poučnim jezikom, ker je v tej zadevi januarja 1880. l. izrečena rabsodba državnega sodišča, ki je označila dotični upor Ivovskega mestnega zbora kršenjem pravice, Rusinom po državnih osnovnih postavah priznane, dobila že svojo pravno moč.

V ponedeljek poročali so izvedenci **obrtne enquete** svojim tovarišem o svojem delovanju v tem odseku. Poročevalca Höger in Badorf sta poudarjala, da so utesnujoči paragrafi za žensko in otroče delo delavcem zelo koristni. Dobra volja vlade v tej zadevi je pač resna, ampak izvesti se ne da ugodno pri tem strankarskem razporu. Liberalci pač neso prijatelji delavcem; če prav ne iz političnih, vendar pa smejo iz sebičnih uzrokov delavci privoščiti liberalni stranki, ki jih je dvajset let tlačila, nje sedanjo nemoč.

Vnanje države.

Konferenca za osnovo **srbske** nacionalne banke, katere so se udeležili ministri Mijatović, Sudović in Garašanin, sporazumela se je po tridnevem posvetovanju, da se naj bode potrebna vsota pridobila s podpisu po deželi. Trdno so prepričani, da se bode v deželi spečalo 20 000 delnic po 500 frankov. Članovi konference bili so v ponedeljek pri kralji v avdijenci vzprejeti.

Dvestoletnica **ruskega** gardinega polka Preobraženskij in blagoslovljenje v ta namen darovanih zastav vršilo se je v ponedeljek v Moskvi z vso sijajnostjo. O polu desetih zjutraj dospel je car z vso svojo rodbino na Semenovskij Posad, kjer je stal omenjeni polk v paradni opravi; svečanost pričela se je z vojaško mašo, potem so se blagoslovile zastave, katere je kumica carica izročila posameznim batalijonom. Carica in velike kneginje oblečene so bile v barvah gardinega polka. Car stopi potem k invalidom, ki so stali zraven polka, ter obesi najstarejšemu izmed njih, 99 letnemu ob berglje hodečemu starčku, ki se je bil udeležil vojne proti Napoleonu I., lastnoročno veliki križ Jurijevega reda, in knez Nikita črnogorski mu doda še Danilov red. Iz Semenovskega Posada peljal se je car v Izmajlov, ogledat ondudkajšni dom invalidov. Ob polutreh popoldne prišel je car s carico, vsem dvorom in vsemi inostranimi knezi v gozd Sokolniki, kjer je moskovsko mesto pogostilo 1200 vojakov raznih orožnih oddelkov. Pri uhodu v carski paviljon pozdravil je cara moskovski župan profesor Čičerin, kateremu je pa car odgovoril le s skupimi besedami ter se sploh dalje ni pečal z njim. Car stopi na hodnik, vzame

kupico ter napije s krepko donečim glasom: „Na zdravje moje hrabre garde!“ Potem izpije z jednim požirkom, na kar so vojaki navdušeno skočili s sedežev ter neprestano kričali svoj ura! Kmalu na to pričela se je velika pojedina, pri kateri sta hodila car in carica mej mizami, prijazno pomenkujoč se z vojaci. — V merodajnih krogih moskovskih se vedno bolj poudarja možnost, da se zna carska rezidenca preložiti v Moskvo. Za sedaj da misli carski dvor najprej pozno jesen in zimo ondudkaj prebiti, dočim biva v spomladi in poletji itak navadno v Gačini, Peterhofu in Livadiji.

Iz **Bolgarije** se muhamedanci tako močno izseljujejo, da je bolgarska vlada, kakor se poroča iz Sofije „N. Fr. Pr.“, dala muhamedanskemu članu državnega sveta, Hadži Mehemed Ali efendiju, nalog prepotovati vse one kraje, kjer stanujejo muhamedanci, ter vladi natanko poročati o uzrokih te mnogobrojne izselitve.

Dopisi.

Na Blanci 3. junija. [Izv. dop.] V tukajšnji občinski pisarnici zbrali so se danes zastopniki kmetskih občin okrajnih sodnij Sevnica, Brežice in Kozje, da se dogovorijo, kako bodo najvredneje slavili spomin na 600letno združenje kronovine štajerske s slavno hišo Habsburško.

Gospod notar Veršec otvori posvetovanje s primernim nagovorom, zadevajočim današnjega shoda pomen.

Predsednikom bil je na predlog gospod Veršec izvoljen Ivan Tanšek iz Brežic.

Gospod Franc Lenček opisuje v jako lepem govoru lastnosti dobrotljivega našega cesarja in dolžnosti, katere imamo proti vladarju, kakoršnega ni na celim svetu.

Potem se je volila deputacija, katera bode presvitlega cesarja pozdravila na Zidanem Mostu. V deputacijo so bili izvoljeni gospodje: Franc Lenček, veleposestnik na Blanci, voditeljem in govornikom; Novak Franc, župan blanski; Kljun Anton, župan senovski; Klenovšek Miha, svetovalec šentlenarski; Deržanič Adam, župan artički; Brstovšek Anton, svetovalec pišečki; Podvinški Franc, župan v Globokem; Tanšek Ivan, svetovalec kapelski; Černedič Jožef, župan šentpeterski; Debeljak Franc, župan v Sedlarjevem; Leskovšek Andrej, svetovalec v Vertačah; Presker Jožef, svetovalec v Podsredi; dalje trije namestniki: Franc Cerjak, Franc Pečnik in Franc Hladič.

Na sklepni govor g. Tanšeka je pač iz srca zadonel trikratni „živio“ na cesarja iz priprostih kmetskih grl.

Da se Slovenec po dovršenem delu raduje, to vsak ve. Napitnica se je vršila za napitnico, dokler nam neso vozovi gostov odpeljali.

Veselilo nas je, da so tudi trgi in mesto Brežice bili mnogobrojno zastopani, če prav neso bili vabljeni.

Iz Postojnskega okraja 5. junija. [Izv. dop.] V nedeljo 20. maja je bil shod v Posto

jini, pri katerem sta bila dr. Vošnjak in dr. Zarnik proglašena kandidata. Pri tem shodu je g. župnik Sajovic gorko priporočal kandidato g. župnika dr. Štrbenca. Ko je g. dr. Vošnjak se na to izjavil, da misli centralni odbor g. dr. Štrbenca na drugem kraju kandidovati, izrekel je g. župnik Sajovic v pričo nas vseh zbranih volilcev: „Ker je g. dr. Vošnjak obljubil, da pride g. dr. Štrbenec vsekako v deželni zbor, potem se tudi jaz strinjam s kandidato gg. dr. Vošnjaka in dr. Zarnika“. — Centralni odbor je res, in kakor smo poizvedeli, po predlogu g. dr. Vošnjaka priporočal g. dr. Štrbenca za Trebanjski okraj, v katerem je že jedenkrat bil kaudidiran za državni zbor, in po pritrditvi vprašanih zaupnih mož je g. dr. Štrbenec kandidiran za deželnega poslanca ter bode gotovo izvoljen. G. dr. Vošnjak je tedaj rešil svojo besedo in gg. duhovniki bi morali razžaljeni biti, ako bi jih kdo sumnil, da ne bodo ravno tako lojalno ravnali in ostali mož beseda.

Zato ne moremo verjeti, da neki g. župnik na Notranjskem zdaj, ko je govoril centralni odbor, sklicuje shode volilcev in skuša motiti nam vsem tako potrebno slogo, in komu na ljubo? G. Mulej, župan v Logatci, je tudi bil pri volilnem shodu dne 20. maja v Postojini. Ako je mislil kandidovati, mu tega nikdo ni branil. Obče spoštovani g. Jeršan iz Unca je z energičnimi besedami pozival tiste, ki bi radi postali poslanci, naj se oglašé, da jih bodo volilci poznali in poslušali, potem pa rabsodili. G. Mulej je molčal in oglašil se ni nikdo, nego večni kandidat Zelen, ki zdaj diurnira pri okrajnej sodnji Senožske. Diurnum je gotovo tudi pošten kruh, a navadno si iščejo volilci svoje poslance v drugih socialnih krogih.

G. Mulej je tedaj molčal; slutil je menda, da zavedni notranjski volilci bi javaljne resno jemali njegovo kandidato. Danes pa slišim na svoje veliko začudenje, da se res g. Mulej prezentira notranjskim volilcem kot najnovejši aspirant na poslaniški sedež.

Ker je centralni odbor že razglasil svoj oklic, bi ne bilo treba govoriti o g. Muleji, ker so notranjski volilci še vselej pošteno rešili narodno čast in jo bodo tudi sedaj, volivši od centralnega odbora priporočene kandidate. Ker so pa vendar nekateri, ki ne poznajo g. Muleja pobliže, hočemo o tem gospodu par besedij spregovoriti. G. Mulej je še prav mlad Slovenec, treba tedaj, da nam v časa teku dokaže, da se Slovenci smemo popolnem zanašati nanj. Nikjer ni narodna zavest tako živo probujena, kakor ravno na Notranjskem, zato so tamkaj vsekdar voljeni bili najodločnejši in odlični, po vsem Slovenskem priznani narodni voditelji. G. Mulej Notranjce še premalo pozna, ako misli, da bode stara slovenska garda pod Nanosom, v Postojini, v Cerknici, v Menišiji, v Loži, v Ilirski Bistrici, v Planini, na Unci itd. itd. svoje narodne nazore spremenila in krhala disciplino njemu na ljubo.

„Bila je lavina skala, čez njo goneči se valovi dali so jej s tem čudno podobo, da so izprali vse mečje dele; zdaj so molele krive osti ravno prav visoko iz vode, da sem lahko skakal s prsta na prst. Na ta način prišel sem na nek bolj kvišku štrleč greben, ki je gladek in s hulugami poraščen segal do strmega brega, od koder je držala ozka steza pod lino, kjer sem jaz sedel in delal.“

„Tako daleč sem prišel; dalje pa nesem mogel, kajti zmanjkalo je steze. Če je že pri viharjem morji težko prilezti tja, je po teh osteh nazaj iti bilo naravnost nemogoče. S steze do line zamo-gel je še priplezati izurjeni gimnastičar, prijema je se z rokami in nogami za skaline razpoke; toda tod se nazaj priti ni dalo; tedaj ni ostalo drugzega, kakor Pillone se je skril v hodiščih na kakem skrivnem kraju, katerega pa vsi najti ne moremo.“

„Te misli bili so tudi vsi prebivalci gostilnice Cocumele, zato se je vseh polotil silen strah in skrb. Nikolo oborožil je svoje prebivalce z jako primitivnimi puškami, katere je dobil od mestnega glavarstva v Sorrentu; več noči so stražili in tulili na rogove, tako da so tudi vsi mački, ki so bili v bli-

žini, upili z njimi. Ker se pa ni pokazal Pillone, so se vsi pomirili in osem dnij pozneje bili so že trdno prepričani, da se je ubil ob skale, ter poklonili so rudečo kapo mestnemu glavarstvu, ki jo je javno razobesilo, kakor kak trofej zmage. Jaz sam sem vedel več, kakor drugi, prav za prav pa tudi — nič.“

„Neko popoldne podal sem se zopet v galerije, da naslikam z vodenimi barvami neko prekrižano hodišče, ki je bilo posebno veličastno. V ozadji bila je neka sveta podoba, kar je na jugu kaj navadnega; predstavljala je svetega Antona, ki prejema nebeško svitlobo od Krista otroka, sedečega v naročju Matere Božje. Podoba, ki so jo v tistem kraju jako častili in vsako nedeljo olepšali s svežimi cvetlicami, bila je urezana v neko leseno tablo, ki je segala do tal, okrog nje bil je napravljen okvir, podoben kakim vratom, čez podobo bila je razpeta železna mreža, ki jo je varovala poškovanja.“

„Nesem še uredil svojih barv, ko zagledam umazano krastačo, kakršnih sem že toliko videl v vilinih temnih hodiščih. Prilezla je počasi izpod podobe in lezla je naravnost proti meni. Meni se te

živali od nekaj jako studijo; zato sem premaknil svoj stol, da je mogla mimo. Nekaj minut pozneje zagledam drugo, še večjo krastačo prilezti izpod podobe, kmalu za temi prilezejo ravno na tistem mestu tri — bilo je, kakor bi bila za to podobo kaka zaloga krastač. Jazen pometal sem jih s palico proč, ali čez malo časa pride me obiskat nova družina izpod podobe. Že na več mestih v galerijah sem slikal, pa še nikjer nesem našel teh živalij; — kako da jih je ravno tu toliko?“

„Ustal sem, šel k svetej podobi in pogledal pod njo: tu bila je široka razpoka mej spodnjim robom okvirja in tlami. A nekaj se mi je zdelo čudno. Zemlja pred podobo bila je vlažnejša kakor drugod, in v tej vlažnej zeleni zemlji videla se je utisnena človeška stopinja, tako daleč pod podobo, da je moral oni, ki je tje stopil, iti skozi podobo.“

„To se mi je zdelo pomisleka vredno. Za sveto podobo mora biti prazen prostor, ker vlaga in krastače od tam prihajajo. Vlekel sem za železno mrežo, majal leseni okvir: pa nič se ni premaknilo. Zdaj je obviselo moje oko na iztegnenej Jezusovej roki in na sijaji, ki je bil na njo prikovan; vse bilo je po-

Iz Kamnika 5. junija. [Izv. dop.] (Sleparija s ponarejenim denarjem se konča z ropom.) Na sv. Jederti dan, t. j. 17. marca, je bil v Mengšu somenj in krave so prodajali. Iz štajerske zemlje, okraja Gorenjegraškega, se tudi gospod Ropnik v kranjski Mengeš po jedno kravo na pot poda. Na somenj dospelši ga kmalu kravji mešetar zasledi, ter mu prav prilično kravico pokáže, katero Ropnik tudi kupi. Kupčija se mora pa na dobro srečo po stari navadi z „likofom“ zaliti, katerega so za kupljeno kravo pri Kebru pili. Zgovorni mešetar ve mnogo novic in mej drugimi tudi za „gospoda“, ki zna prav dobro ponarejen „fovš-denar“ delati, ter ga Ropniku, vsak tisočak za 200 gld. pravih bankovcev ponuja. Ropnik se ga brani, ker mešetar naprej aro zahteva; in ker Ropnik le neče à conto nič izpod palca spustiti, si mešetar nje govo ime in rojstni kraj zapiše in Ropnik odide s kravo domov.

Meseca maja menda je bilo, ko nekega toplega dne nek tujec Ropnika, ki je ravno na domačem polji delal, s polnim imenom zakliče. Beseda da besedo in tujec čez nekoliko časa skrivnostno razodene, da ga je tisti „gospod“ k Ropniku poslal, ki ima tako fino ponarejen „fovš-denar“, da ga od pravega kar čisto nič ni mogoče razločiti, se ve da, le po 200 gld. vsak tisoč. Če ga je volja, naj pride v Ljubljano in denar soboj prinese — 200 pravih za vsak tisoč ponarejenih in čez noč lahko obogati, da nihče ne bo vedel kako. Ropnik obljubi in res pride 16. maja v Ljubljano „po opravku“, ter pri „bavarskem dvoru“ ostane, kjer ga je po dogovoru že znani tujec čakal. Ko Ropnik opravi, kar je bilo, gresta s tujcem po Lattermanovem stranskem drevoredu proti tivolskemu hribu (lesu) na sprehod. Tujec ukaže Ropniku, naj malo počaka, ter odide v les, od koder se kmalu zopet vrne, ter Ropniku tri zavitke čisto novih bankovcev za 2000 gld. pokaže. V enem „ajuzarje“, v drugem zelene „finfarje“, v tretjem modre „desetake“. „Glejte,“ pravi tujec, „te le bo še danes nekdo dobil, ki jih je pred 14 dnevi naročil. Ako ste pri volji tretji tisoč kupiti, ga zvečer tudi lahko imate, toda pred večerom nikakor ne, kajti moj „gospod“ po dnevu nikdar ne gre mej ljudi, ker neče, da bi ga poznali. Pridite torej zvečer sem le na ta-le kraj, denarja 200 gld. seboj prinesite in jaz bom že skrbel, da Vas bo „gospod“ tukaj-le čakal.“ Na to se razideta. V mraku res Ropnik pot pod noge tja ubere, kjer je bil tujca dopoldne ostavil, in že ga najde zopet v tovaršiji že bolj priletnega, civilno oblečenega človeka.

„To je tisti gospod, ki ima „fovš denar“, predstavlja ptujec priletnega Ropniku, „če ste torej pri volji, se sedaj-le lahko kupčija sklene, toda ne solda spod 200.“ Ropnik pravi, da nema več nego 85 gld. pri sebi! „Škoda“, pravi priletni gospod, „rad bi Vam bil pomagal, pa saj mi lahko 115 gld. še po pošti pošljete“, ter že prične svoj telovnik odpenjati in si izza srajce potegne zavitek, napolnjen s ponarejenimi

dobno kljuki, in petlja v mreži nad tem sijajem bila je večja in bolj vun zakrivljena kakor druge. Stopil sem k podobni, utaknil roko skozi železno mrežo, in čudo — roka se škripaje premakne in cela podoba z okvirjem in mrežo vred odpre se kakor kaka velika vrata.“

„Zdaj sem poznal Pillonovo tajnost. Pred menoj bilo je temno in široko hodišče, iz katerega so prihajale živali. Dalje videl sem stopnice, katerih pragi bili so pokriti z vlago in mlakužem. Zadušel zrak pihal mi je nasproti; ko sem se prestopil kaka dva pota po stopnicah gori, pa sem že znal, da peljejo v mrtvo vilo, ki je bila ravno nad menoj.“

„Dalje hoditi se mi ni zdelo umestno, zdaj ko je bil ta kraj tako obiskovan. Pogledal sem samo še, kako se ta vrata zapró od znotraj, ko sem se prepričal, da to ni težko, zaprl sem vse in usedel se, da bi slikal dalje.“

„Pa nesem mogel, moj duh bil je preveč razburjen. Ali hočem dalje siliti v to skrivnostno vilo, in se seznaniti še natančneje s Pillonovo tajnostjo, ali se pa naj zadovoljim s tem, kar sem videl? To

desetaki ter ga hipoma Ropniku za srajco pomaši, rekše: „Le brž spravite, da kdo ne vidi, in ni Vam jih treba tukaj šteti, poln tisoč jih je in tudi jednega ne manjka, le vaš denar mi za nje dajte, da se potem brž razidemo, kajti ljudi slišim.“ Ropnik pa le ni hotel denarja dati, da bi se ne bil popred osvedočil, kakošni so novi bankovci, poseže torej za srajco po zavitek, ga razpečati in — stari časopisi mu mrgole na listke narezani pred očmi. V istem času ga je pa „gospod“ že za grlo zgrabil: „Denar sem ali pa smrt!“ Tudi pomagač njegov Ropnika od zad napade in ga davi. V smrtnih težavah in da bi življenje rešil, kajti bal se je, da imata tolovaja revolverje pri sebi, seže Ropnik pod telovnik in jima poda listnico s 85 gld., s katero sta sleparja v tiho noč zginila.

Kamniškemu okrajnemu stražmeštru je prišla reč do ušes. Napotil se je na Štajersko k Ropniku, kateri mu je moral vso affairo razložiti in kmalu je zasledil ptujca v slaboglasnem Nacetu Korbarji in „priletnega gospoda“ pa v krčmarji Kebru, oba iz Mengša doma. Prvi je že pod ključem, drugega pa še iščejo. — Kmetje, odpovejte se slepemu lovu za ponarejenim denarjem, ako vam je ljubo, da se škode obvarujete!

Domače stvari.

— (K volilnemu gibanju.) Gospod vitez Schneid, ki se je branil prevzeti katero koli kandidacijo, udal se je prošnji merodajnih in odličnih oseb ter prevzel kandidacijo za mesto Idrijo, kar izredno veseli nas, kakor tudi gotovo Idrijčane. — Za mestno skupino Kamnik-Radovljica-Tržič je kandidatura g. dra. M. Samca nedvojbeno gotova. — Isto velja o kandidaturi g. prof. Šukljeja. Po došlih nam poročilih je vse Krško odločno zanj, v Kostanjevici in Rudolfovem nad polovico glasov, Metlika in Črnomelj pa z veliko večino. — G. dr. Hinko Dolenc sprejet je z veseljem v Notranjske skupini: Postojina-Lož-Vrhnika in vse umetno snovane nasprotne kandidature šle so po vodi. — O volitvah v kmetijske skupine na Notranjskem se nam piše, da se vse pravilno vrši. Volilni shod v Šenpetru bode — plosk v vodo, kajti sklicevatelj Š. je osamljen. Za kandidata g. M. potuje okrog „krmežljavi mož“, moledva in usiluje glasilo „Pichlerjevega kevdra“, ki ima baš v Logatci in okolici nekoliko čitateljev, a naših zavednih volilcev ne pridobi niti jednega, ne takraj, ne onkraj „Gozda.“ — Današnja Laibaherica objavlja definitivni imenik volilcev v veleposestvu. Vseh je 114. Kaka je razmera glasov, ne smemo povedati, ker ne smemo nasprotniku odkriti razgleda na naše postojanke in ker je še par trepetlik, o katerih ne vemo, kam se nagnejo v zadnji hip. Volilci izmej veleposestva imajo v 14. dan t. m. shod v Ljubljani, h katerem prideta gg. grof Hohenwart in vitez Schneid. — Danes, ko so že razglašeni po centralnem odboru priporočani kandidacije, izdala je zveza župa-

sta bili dve vprašanji, ki sta vznemirjali moje možjane in me napeljale, da sem nemiren šel sprehajati se po morskem obrežju; a moj pogled bil je vedno uprt v z zelenjem zakrito streho in čudno zidane dimnik mrtve vile. Na posled se mi je to neznosno zdelo, z nervozno nestrpljivostjo odpravil sem se brez vsacega uspeha v svoje prenočišče.“

„Za menoj zaslišal sem žvenkljanje zvoncev, in v oblak prahu zavil pridrdral je starofrancoski voz po peščeni cesti. Ko me je prihitel, videl sem, da je bila prtljaga, ženski kovček, zadaj privezana s trdnimi verigami, kakor je v Italiji navada. Ne samo voz je bil zaprt, — kar je na Neapolitanskem kaj nenavadnega — temveč tudi okna bila so s pregrinjali tako trdno zadelana, da ni bilo moči videti, kdo se vozi. Bilo je nekaj skrivnostnega in tihotapskega v tem, kako se je pomikala ta stara omara po cesti. Moja radovednost bila je še bolj razburjena, ko sem videl, da se je ta voz obrnil po stranskem potu proti Cocumeli, kjer nismo imeli ves čas, od kar sem jaz bival tu, nikakega novega gosta.“

(Dalje prih.)

nov ljubljanske okolice nekako okrožnico, v katerej nasproti centralnemu odboru priporoča gosp. dra. Ivana Tavčarja. Živo obžalujemo, da se je tako odlična in tako koristna korporacija, kakoršna je ravno „Zveza županov“, prenašla in zavzela za kandidata, kateremu manjka treh glavnih političnih čednostij: discipline, takta in doslednosti, katere čednosti se ne dajo nadomestiti z nobenim „pronunciamento“. — „Slovenec“ v svoji zadnji številki priporoča ne voliti uradnikov in profesorjev, češ, da se odtegnejo svojemu poklicu. Ko bi tudi namen ne bil tako prozoren, da se v prvi hip vidi, kak zajec tiči v tem grmu, bi se vendar bili nadejali bolj logičnih razlogov. Menda se vsak dež. poslanec brez razlike stanu odtegne svojemu poklicu, ker gotovo nihče ob deželnem poslanstvu ne živi. V ostalem pa, dokler nemamo zakona o „incompatibiliteti“, ni noben stan niti pod niti nadredjen, temveč vsi ravnopravni.

— (V okrajnem šolskem svetu za ljubljansko okolico) se pridno učijo nemškega jezika, govorijo ga in pišejo ga! Pri teh eksercicijah pokazalo se je kmalu, da je šišenski Plautz za ta uk posebno slabe glave, in to isto nágnilo je usmiljenje njegove kolége, da ga z nemščino pitajo pri vseh koncéh. Toliko Fama. Ali za nas je interesantna samo istina, da vse obravnave o tem šolskem svetu tekó po nemških kolesih in da tudi to, kar iz njega izvira, nosi na sebi nemškutarije pečat. Nemški ta „sport“ je v veliki meri pohujšljiv. V tem šolskem svetu imajo večino gospodje, katere smo šteli do te ure za narodnjake, katerim bi tudi ne bilo ljubo, ko bi jim kdo očital kaj v narodnem oziru. Ali ta večina baje vsegdar sleče Slovenca pred durmi in stopi z nemškim jezikom v zbor, češ da se nobenemu krivica ne godi. In ta večina tudi mirno gleda vse to nemško uradovanje, dasiravno zvonaj pisarne navdušeno priséga na narodni program, kateri v prvi vrsti zahteva za Slovence slovensko uradovanje. Kaj poreče k temu duhovščina, ki ima v tem svetu dva zastopnika, in kaj tudi učiteljstvo, ki vrhu tega mora prejemati nemške dopise iz tega šolskega sveta? Mi v smislu političnega slovenskega programa izražamo svojo nevoljo, da so nekateri narodnjaki tako malo previdni, in zlasti narodnim članom okr. šol. sveta za ljubljansko okolico na tem mestu kličemo: Možje, bodite možje!

— (Letošnja redna konferenca učiteljev v okraji „ljubljanske okolice“ ima biti v 2. dan julija meseca t. l. začeti ob 9. uri dopoldne v učilnici v Št. Vidu nad Ljubljano in sicer po tem-le dnevnem redu: 1. Otvori se konferenca in volita se zapisnikarja. 2. Kako je praktično učiti geometričnega risanja? Poroča g. Kermavner. 3. Kako je praktično učiti in vaditi petja po posluhu. Poroča g. Podkrajšek. 4. Poročilo c. k. okr. šolskega nadzornika o opazkah pri nadziranji. 5. O koristi, uravnavi in snovi nadaljnega kmetijskega pouka z ozirom na kmetijske razmere tega okraja. Poročata gg. Potočnik in Govekar. 6. Kaj da naj učenec čita izven šole in kako je uravnati učilniško knjižnico, da pospešuje šolski namen. Poročata gg. Žibert in Gregorin. 7. O učnem načrtu za ponavljavne šole tega okraja. Poroča g. Borštnik. 8. O učnih knjigah za bodoče šolsko leto. Poroča g. Stojec. 9. Posebni predlogi. 10. Poročilo načelnika knjižničnemu odboru o stanju in računu okrajne knjižnice. 11. Volitve: a. knjižničnega odbora; b. stalnega odbora. — To je predvod iz nemškega originala, ki se je razposlal učiteljem ljubljanske okolice.

— (Živinska sol) pride zopet v prodaj. Ministerijalna komisija, ki se je dlje časa o tem posvetavala, ima le še določiti, kako se izvrši ta njen sklep, kateri je potrdilo tudi trgovinsko ministerstvo. Največ je dalo do sedaj opraviti tako imenovano denaturiranje soli. Minister je že zdavna razpisal bil visoka darila tistemu, kateri bi izumil najboljši in najpraktičniši način tega denaturiranja; res so se oglasili znameniti kemiki s predlogi in najboljši predlog bo tudi odobren. — Tako se bo kmetovalcem, osobito po planinskih deželah, potem na Českem in v Galiciji, izpolnila dolgoletna želja. Vlada

bo, kakor sedaj kaže, najbrže že za prihodnje zasedanje državnega zbora pripravila predloge za nov zakon o živinski soli. Tudi v ogerskih deželah jo nameravajo zopet uvesti.

— (Vabilo). P. n. Notranjski pevci vabijo se s tem uljudno k sodelovanju pri petji ob veselici, katero napravijo Notranjci dne 15. julija t. l. o priliki pohoda Nj. Veličanstva v Dol. Logatci, ter se ob enem prosijo, da svoje sodelovanje takoj podpisaneu naznaniti blagovole, da se jim potem pošljejo note pesnij, katere se bodo pele.

— (Bratno društvo v Žužemberku) priredi v 10. dan junija t. l. veselico s sledečim sporedom: A. popoldne kegljanje na dobitke. B. Zvečer ob pol 9. v društvenih prostorih: 1. O Vidovem, zbor. 2. Gozdna svečanost, zbor v tenor-solom. 3. Igra: Nemški ne znajo. Burka v jednom dejanji. 4. Cigani, veliki zbor s tenor-solom. 5. Glas domovinski, zbor. 6. Mihova ženitev, šaljiv zbor. Domača zabava. Ustopnina: za ude 20 kr., za neude 30 kr. Čisti dohodek je namenjen v napravo društvene zastave.

— (Iz Novega Mesta) dobili smo danes to-le vest: „V nedeljo 3. t. m. o polu desetih zvečer videl se je iz Novega Mesta lep meteor v severo-zahodu, kateri je kake 3 sekunde tako noč razsvetlil, kakor slaba električna luč.“

Vabilo.
„Sokola“ drugi letošnji izlet v Kamnik
bode
prihodnjo nedeljo 10. junija t. l.,
da se bode udeležil slavnosti blagoslovljenosti zastave tamšnjega pevskega društva „Sokola“.

„Sokolovci“ zberó se ob 5. uri zjutraj v polnej društveni opravi v ljubljanskej Čitalnici, od koder odidejo točno ob 1/2 6. uri z zastavo in godbo peš do Črnuškega mostu in od tod na vozéh dalje v Mengeš, kjer bode zajutrek v gostilni župana g. Levca. — Mej potom vežbanje v korakanji.

Blagoslovljenje zastave vršilo se bode s slovesno sv. mašo ob 11. uri dopoldne.

Ob 1. uri skupni obed na vrtu gostilne g. Graška. — Ob ed stane za osobo 60 kr. — Popoldne splošno razveseljevanje s petjem, godbo, telovadbo, loterijo in plesom.

Zvečer ob 9. uri odpelje se „Sokol“ iz Kamnika zopet nazaj v Ljubljano.

V slučaju neugodnega vremena prestavi se slavnost in izlet „Sokola“ na nedeljo dné 17. t. m.

Čestiti gospodje člani društva „Sokol“ prosijo se najuljudneje, da se blagovolé omenjenega izleta udeležiti v mnogobrojnem številu.

V Ljubljani, dné 5. junija 1883.

Odbor „Sokola“.

Tujci:

5. junija.

Evropa: Bockslaff iz Gorice. — Nussa iz Trsta. — Brgstaller iz Zagreba.

Pri Slovan: Schlessinger iz Kaniže. — Pri Malté: Lederer z Dunaja. — Dr. Porlitz iz Pulja. — Reinek z Dunaja.

Pri avstrijskem cesarji: Arhar iz Škofje Loke. — Dagoštin iz Istrije.

Meteorološko poročilo.

(Pregled čez pretečeni teden.)

Barometer: Stanje barometrovo je bilo v pretečenem tednu srednje in sploh za 1-22 mm. višje, kot srednje stanje člega leta; znašalo je namreč 736-52 mm., in je bilo v četrtek, petek in soboto podnormalno. Najvišje, za 3-75 mm. nad normalom, je bilo srednje stanje v torek; najnižje, za 0-81 mm. pod normalom, v petek; razloček mej maksimum in minimum srednjega stanja je tedaj znašal 4-56 mm.

Stanje spl. h. je bilo 13krat nad-, 8krat pa podnormalno, in sicer najvišje, za 4-64 mm. nad normalom, v torek zjutraj; najnižje za 1-24 mm. pod normalom, v petek opoldne; razloček mej maksimum in minimum sploh je tedaj znašal 5-88 mm. Največji razloček v stanji jednega dne, za 2-25 mm., je imela sredo; najmanjši, za 0-74 mm., sobota.

Thermometer: Srednja temperatura pretečenega tedna je znašala + 18-6° C., to je za 1-7° C. nad normalom, in je bila vsedni nadnormalna. Najvišja, za 3-1° C. nad normalom, je bila srednja temperatura v sredo; najnižja, za 0-3° C. nad normalom, v torek; razloček mej maksimum in minimum srednjega stanja je tedaj znašal 2-8° C. Temperatura sploh je bila 14krat nad-, 7krat pa podnormalna; in sicer najvišja, za 8-7° C. nad normalom, v sredo opoldne; najnižja, za 3-7° C. pod normalom, v torek zjutraj; razloček mej maksimum in minimum sploh je tedaj znašal 12-4° C. Največji razloček v stanji jednega dne, za 10-5° C., je imela sredo; najmanjši, za 1-6° C., četrtek.

Vetrovi pretečenega tedna so bili zelo slabotni, sicer pa precej spremenljivi. Največkrat, 7krat, je bil „jugozahod“, 5krat „brezvetrije“, 4krat „gorenec“, 2krat „jugovzhod“, po 1krat pa „burja“, „zahod“ in „vzhod“.

Nebo je bilo največkrat, 10krat „oblačno“, 7krat „deloma jasno“, 4krat „jasno“.

Vreme ni bilo posebno zanesljivo; teden je imel štiri deževne dneve s 23-25 mm. mokrine.

Tržne cene v Ljubljani

dné 6. junija t. l.

	gld.	kr.
Pšenica, hektoliter	7	64
Rež, „	5	20
Ječmen „	4	55
Oves, „	2	92
Ajda, „	4	55
Proso, „	5	20
Koruza, „	5	60
Leča, „	8	—
Grah „	8	—
Fižol „	10	—
Krompir, 100 kilogramov	3	57
Maslo, kilogram	—	96
Mast, „	—	88
Speh frišen „	—	70
„ povojen, „	—	78
Surovo maslo, „	—	85
Jajca, jedno	—	2
Mleko, liter	—	8
Goveje meso, kilogram	—	60
Telečje „	—	50
Svinjsko „	—	60
Koštrunovo „	—	36
Kokoš „	—	50
Golob „	—	17
Seno, 100 kilogramov	2	86
Slama, „	1	96
Drva, trda, 4 kv. metre	6	—
„ mehka, „	4	—

Dunajska borza

dné 6. junija.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	78	gld.	40	kr.
Srebrna renta	78	„	95	„
Zlata renta	98	„	85	„
5% marena renta	93	„	30	„
Akcije narodne banke	836	„	—	„
Kreditne akcije	296	„	30	„
London	119	„	90	„
Srebro	—	„	—	„
Napol.	9	„	52	„
C. kr. cekini	5	„	66	„
Nemške marke	58	„	50	„
4% državne srečke iz l. 1854	250	gld.	120	„
Državne srečke iz l. 1864	100	„	166	„
4% avstr. zlata renta, davka prosta	93	„	80	„
Ogrska zlata renta 6%	120	„	40	„
„ 4%	88	„	55	„
„ papirna renta 5%	86	„	75	„
g% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	103	„	—	„
Dunava reg. srečke 5%	100	gld.	113	„
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	118	„	20	„
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	103	„	—	„
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	105	„	—	„
Kreditne srečke	100	gld.	170	„
Rudolfove srečke	10	„	19	„
Akcije anglo-avstr. banke	120	„	110	„
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	217	„	—	„

Za slučaj prihoda Nj. Veličanstva

prodaja

palice za zastave

različne velikosti po nizkej ceni

Lorenc Majdič,

(361—2)

na Marijinem trgu pred Frančiškani.

Srečke ogerskega rudečega križa,

kotih žrebanje je vsako leto trikrat in se bode žrebalo že 1. julija t. l. z glavnim dobitkom 50.000 gld., dobé se natančno po dnevnem kurzu (sedaj 6 gld. 75 kr.) ali pa na mesečne obroke à 1 gld. pri podpisaneu; ravno tako se dobé tudi pri podpisaneu

srečke ogerske drž. loterije

à 1 gld., kotih žrebanje bode 12. junija t. l. z glavnim dobitkom 70.000 gld.; dalje

srečke „Narodnega doma“

in **promese** k vsacemu žrebanju.
Kdor želi, da se mu srečke po pošti pošljejo, naj priloži naročilnemu pismu razven cene srečke tudi za poštino 20 kr.

Jos. Prosenc,

(379—2)

c. kr. loterist v Ljubljani, Slonove ulice.

Umetne

(234—16)

zobe in zobovja

ustavlja po najnovejšem amerikauskem načinu brez vsakih bolečin ter opravlja **plombovanja** in vse **zobne operacije**

zobozdravnik A. Paichel,

poleg Hradeckyjevega mostu, I. nadstropje.

Rimski vrelec (Römerquelle)

(planinski Giesshübler).

Najčistejša alkalična slatina, jako peneča se, zelo okusna, katera nikdar ne počrni vina, t. j. ona je popolnem prosta žveplenokisle soli.

Vedno uspešna pri slabem ali pa motenem prebavljenju, črevesnem kataru, kašlju, boleznih v obistih, mehurji in pri ženskih bolih.

Nepreocenljiva v svojem blagodejnem učinku pri slabih, otrocih, starih in zlati žili.

Razpošilja se v zabojih po 100 polliterskih ali pa 100 literskih steklenic.

Cena polliterske steklenice v Ljubljani 14 novcev.

Oskrbništvo vrelca

Prevali na Koroškem.

Naš disponent je ljubljanska firma **A. Hartmann**, katera prodaja tudi količine, počenši od 10 steklenic.

Restavratér g. **Ehrfeld** (Hôtel Elephant) in pivovarnik in gostilničar g. **J. Auer** v Ljubljani imata vedno to izvrstno vodo na razpolaganje. (850—5)

G. PICCOLI,

lekarnar „pri angelji“, v Ljubljani,
na Dunajskej cesti,
prodaja:

Rudninske vode.

Carlsbader Mühlbrunn, 1 steklenica	gld.	—40.
Sprudelsalz, 1 steklenica	„	1.—
Franz Josef Bitterwasser, 1 steklenica	„	—26.
Friedrichshaller Bitterwasser, 1 steklenica	„	—35.
Giesshübl-Puchsteiner Sauerbrunn, 1 steklenica	„	—30.
Gleichenberger Constantinquelle, 1 steklenica	„	—25.
Kronendorfski cesarjevičinje Stefanije vrelec za bolezní želodca, pljuč in grla, 1 steklenica po	„	—24.
Marienbader Kreutzbrunn, 1 steklenica	„	—35.
Meerwasser-Mutterlaube, za pripravo morskih kopel, 1 steklenica	„	—40.
Ofner Rákoczyquelle, 1 steklenica	„	—22.
Preblauer Sauerbrunn, 1 steklenica	„	—20.
Selters-Wasser, 1 steklenica	„	—28.

Naročila se izvršujejo točno proti poštnemu povzetju. (291—2)

J. J. Naglas v Ljubljani

na Turjaškem trgu št. 7

se priporoča v izdelovanje vseh

dekoracij po oknih in hišnih pročeljih,

ki bodo potrebna ob navzočnosti Nj. Veličanstva presvitlega cesarja, kakor tudi za pripravo zastav vseh velikostij, grbov, lampijonov itd. po najnižjih cenah.

Da se zamore jamčiti za pravočasno prireditve, prosi se, da se naročila izvedó vsaj do 15. junija. (289—11)

„Metliško vino“.

Cestitim gostom in sl. občinstvu naznanjam, da sem prevzel slavnoznano

gostilnico „Metliško vino“

v hiši „Matice Slovenske“ na Bregu.

Točil bodem prav izvrstno metliško vino po 32 in 40 kr. liter; zraven pa bodem služil z izvrstno in ceno kuhinjo opoludne in zvečer.

K mnogobrojnemu obiskovanju se priporoča

Ivan Rozina, gostilničar.

(374—2)